

MELLEM de mange tusinde Telefonsamtaler, der kryssedes over København denne Aften i Anledning af Enslevs Udæskning, førtes nogle mellem Jægermester Hagens Svigerfar, Grosserer Søholm, og forskellige politisk interesserede Folk af hans Bekendtskab, som Grosserereren ringede op for at høre deres Mening om Affæren.

»Ja saa! . . . Naa! . . . Stemmerne paa Landet maaske; ja det kan jo være! . . . Jeg kender ikke noget til de Dele; jeg er Forretningsmand og har aldrig raget mig ind i det politiske . . . Hvad siger De? Min Svigersøns Standpunkt. Ja, det kender jeg heller ikke noget til. Blander mig ikke i det. Men De mener altsaa, at Enslev er færdig . . . Ogsaa syg? Ja, det er han jo. Men der maa vel næsten komme et nyt Valg nu? . . . Hvad siger De? . . . Ja ja, nu faar vi se! . . . Godnat!«

Grosserereren lagde Telefonen men tog den lidt efter igen og ringede sin Svigersøn op.

Der var ingen, der svarede.

Han ringede utaalmodigt flere Gange; men gennem Telefonen kom der ingen anden Lyd end denne stille, uhyggelige Kogen, der er Tavshedens og Mørkets Stemme.

»Naturligvis! . . . Ingen hjemme!«

Han lattede sin Kæmpekrop og greb uvillig Pennen.